

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องหมายแสดงความเจริญก้าวหน้าของสังคมมนุษย์ในทุกๆ ด้าน มนุษย์ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกเรื่องราวต่างๆ ที่ตนได้ประสบพบเจอ และช่วยเก็บรักษาวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี รวมทั้งความรู้ในศาสตร์สาขาต่างๆ ภาษาจึงมีคุณค่าในฐานะเป็นบ่อเกิดแห่งความวัฒนาถาวรในทางศิลปวิทยาการของโลก และยังทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของศิลปินหรือกวีให้ปรากฏในรูปของผลงานวรรณกรรมและวรรณคดี ที่สร้างความสุขความเพลิดเพลินใจให้แก่ผู้อ่าน เป็นหลักฐานแสดงให้เห็นพัฒนาการทางภาษาที่ได้รับการถ่ายทอดและสืบทอดมาจนถึงคนรุ่นหลัง สำหรับประเทศไทยนั้น ภาษาไทย เป็นภาษาประจำชาติซึ่งมีความสำคัญมาก เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยทั่วประเทศเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน การใช้ภาษาไทยร่วมกันในระหว่างคนหมู่มากทำให้เกิดพลัง เกิดความรู้สึกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน^๑

ตั้งแต่อดีตเป็นต้นมามนุษย์พัฒนาวิธีการติดต่อสื่อสารระหว่างกันมาเป็นลำดับ จนกลายมาเป็นภาษาพูดและภาษาเขียนที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน พัฒนาการทางภาษานี้เริ่มตั้งแต่การใช้ “อวัจนภาษา” คือ ภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำ ได้แก่ การใช้กิริยาอาการต่างๆ ที่ปรากฏออกมาทางร่างกายของมนุษย์เป็นส่วนใหญ่ ให้เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมาย เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า กายภาษา (Body Language) และการใช้ “วัจนภาษา” คือ ภาษาที่ใช้ถ้อยคำ ได้แก่ การใช้เสียงพูดที่ตกลงกันเพื่อทำหน้าที่แทนความหมายของสิ่งต่างๆ ที่มนุษย์ด้วยกันสามารถรับรู้ได้ทางประสาทสัมผัส เช่น ทางตา หู จมูก ลิ้น และกาย วัจนภาษามีพัฒนาการไปตามความเจริญของสังคมมนุษย์อย่างต่อเนื่อง ทำให้มนุษย์ต้องคิดเครื่องหมายแทนเสียงพูด เพื่อนำมาใช้บันทึกเสียงพูดไว้มิให้สูญหาย หรือนำมาใช้จดจารจารึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าต่อไปในอนาคต

^๑คณาจารย์สมานมิตร, **หลักการสอนภาษาไทยสำหรับเยาวชน**, (กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น, ๒๕๔๗), หน้า ๑๕.

พัฒนาการทางภาษาของมนุษย์จึงมีความสัมพันธ์กับการสื่อสาร ทั้งในส่วนของอวัจนภาษาและวัจนภาษา รวมถึงสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นและกำหนดให้ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายระหว่างกัน เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนประสงค์อย่างมีระบบ มนุษย์จึงใช้ภาษาในการบอกเล่าความรู้สึกนึกคิด ปณิธาน เจตจำนง รวมทั้งถ่ายทอดองค์ความรู้และวัฒนธรรมจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง ภาษาจึงเป็นเครื่องบ่งบอกถึงความเจริญก้าวหน้าของสังคมมนุษย์^๑

การที่นิสิตจะบรรลุวัตถุประสงค์นี้ อาจารย์ผู้สอนจะต้องจัดสภาพการณ์หรือเงื่อนไขที่สนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ได้ ๓ ขั้นตอน^๒ คือ

๑. การกระตุ้นความรู้เดิม (Activation of Prior Knowledge) ความรู้เดิมของนิสิตเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้มาก จึงควรกระตุ้นความรู้เดิมออกจากความทรงจำของนิสิตให้นำมาใช้ได้มากที่สุด สำหรับเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ใหม่

๒. เสริมความรู้ใหม่ที่เฉพาะเจาะจง (Encoding Specificity) ส่งเสริมให้นิสิตนำความรู้เดิมมาเป็นรากฐานในการเรียนรู้ใหม่จะช่วยให้เข้าใจข้อมูลที่เป็นความรู้ใหม่มากขึ้น ยิ่งมีความคล้ายคลึงระหว่างสิ่งที่เรียนรู้ และสิ่งที่จะนำไปประยุกต์ใช้มากเท่าไรก็ยิ่งเรียนรู้ได้ดีมากเท่านั้น นอกจากนั้น ประสบการณ์ที่จัดให้นิสิตควรสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ให้ตรงกับสิ่งที่เขาจะต้องปฏิบัติทางวิชาชีพ

๓. ต่อเติมความเข้าใจให้สมบูรณ์ (Elaboration of Knowledge) ความรู้เข้าใจในข้อมูลต่าง ๆ จะสมบูรณ์ได้ หากนิสิตมีโอกาสดูต่อความเข้าใจนั้น โดยการกระทำหลายอย่างเช่นการตอบคำถาม การจดบันทึก การอภิปราย การสรุป และการทดสอบสมมติฐานซึ่งเหล่านี้จะช่วยให้เกิดการจดจำได้แม่นยำและสามารถนำออกมาใช้ได้อย่างรวดเร็ว

๔. กระบวนการจัดการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กระบวนการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาในสังคมยุคใหม่มีกลไกการเรียนรู้ใหม่ๆ เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา หากรูปแบบและวิธีการจัดการเรียนการสอนของครูอาจารย์ในปัจจุบันยังคงอยู่กับที่ หรือไม่ได้รับการพัฒนาทั้งในด้านรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาวิชาการและเทคนิควิธีการสอนใหม่ๆ ย่อมเป็นเรื่องที่น่าห่วงใยเป็นอย่างยิ่ง เพราะอาจส่งผลให้เกิด

^๑เกรียงศักดิ์ พลอยแสง, เอกสารประกอบการสอนวิชา พัฒนาการภาษาไทย, (กรุงเทพมหานคร: มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๔๔), หน้า ๑.

^๒มนัสภรณ์ วิฑูรเมธา, “การเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นหลัก (Problem Based Learning/PBL), **รังสิตสารสนเทศ**, ๗ (๑), มกราคม – มิถุนายน, ๒๕๔๔, หน้า ๕๗-๕๘.

ช่องว่างทางการเรียนรู้ระหว่างนิสิตนักศึกษากับครูอาจารย์ผู้รับผิดชอบในกระบวนการถ่ายทอดความรู้จนยากที่จะเฝ้าระวังรักษาหรือหาแนวทางแก้ไขได้

วิชาภาษากับการสื่อสาร (Language and Communication) รหัสวิชา ๐๐๐ ๑๑๔ เป็นรายวิชาหนึ่งในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปตามหลักสูตรปริญญาพุทธศาสตรบัณฑิต ซึ่งมีเนื้อหาสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาในสังคมยุคใหม่ ให้สามารถใช้ภาษาผ่านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ฉะนั้น จึงเรื่องที่คุณครูอาจารย์ผู้รับผิดชอบในรายวิชานี้จะต้องตระหนักว่ามีกระบวนการจัดการเรียนการสอนอย่างไรบ้างที่เชื่อมต่อการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษา

คำตอบของเรื่องนี้อาจอยู่ที่วิธีการจัดการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) เพื่อเป็นตัวกระตุ้นหรือเป็นตัวช่วยพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของนิสิต เพราะการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน มีองค์ประกอบที่สำคัญ^๑ ดังนี้

๑. ผู้เรียนจะต้องเผชิญกับปัญหาเป็นลำดับแรกก่อนที่จะมีการเตรียมการหรือเรียนเกิดขึ้น
๒. สถานการณ์ปัญหาจะถูกนำเสนอแก่ผู้เรียนในแนวทางที่เหมือนกับสถานการณ์จริง
๓. ผู้เรียนทำกิจกรรมเกี่ยวกับปัญหาโดยใช้เหตุผลและการประยุกต์ความรู้ที่มีเพื่อหาแนวทางวิธีการในการหาคำตอบของปัญหาและประเมินผลงานซึ่งเหมาะสมกับระดับการเรียนรู้
๔. ขอบเขตของการเรียนรู้จะเกิดขึ้นหรือนิยามขึ้นในกระบวนการทำงานเกี่ยวกับปัญหา และจะเป็นแนวทางนำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individualized Study)
๕. ทักษะและความรู้จะได้มาจากการศึกษาเหล่านี้ คือ การนำความรู้ที่มีเพื่อประยุกต์ใช้ปัญหา เพื่อการประเมินผลการเรียนรู้ และเพื่อเสริมแรงการเรียนรู้
๖. การเรียนรู้เกิดขึ้นในการทำกิจกรรมเกี่ยวกับปัญหาและการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองซึ่งเป็นการรวบรวมสรุปและบูรณาการความรู้และทักษะที่ผู้เรียนมีอยู่แล้ว

การเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน^๑ เป็นการเรียนรู้ที่เป็นกระบวนการสร้างความรู้ใหม่บนพื้นฐานของความรู้ที่มีอยู่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการแสวงหาความรู้อย่างเป็นระบบ มีการ

^๑Barrows, H.S. and Tamblyn, Roblyn M., *Problem Based Learning : An Approach to Medical Education*, (New york: Springer, 1980), p. 192.

ตั้งสมมติฐาน ค้นหาสาเหตุและกลไกของการเกิดปัญหานั้น ค้นคว้าความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับปัญหา เพื่อจะนำไปสู่การแก้ปัญหาด้วยตนเอง โดยผู้เรียนอาจจะไม่มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ มาก่อน แต่อาจใช้ความรู้ที่ผู้เรียนมีอยู่เดิมหรือเคยเรียนมาเป็นองค์ประกอบในการเรียนรู้เชื่อมโยงความรู้ และมีความซับซ้อนเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาและเกิดทักษะการแก้ปัญหา

สิ่งสำคัญในการจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน คือ ปัญหา เพราะปัญหาที่ดีจะเป็นสิ่งกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่หาความรู้ ในการเลือกศึกษาปัญหาที่มีประสิทธิภาพ จะต้องคำนึงถึงพื้นฐานความรู้ ความสามารถของผู้เรียน ประสบการณ์ความสนใจ และภูมิหลัง เพราะคนส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่สนใจเรื่องใกล้ตัวมากกว่าเรื่องไกลตัว สนใจสิ่งที่มีความหมาย มีความสำคัญต่อตนเองและเป็นเรื่องที่ตนเองใคร่รู้ ลักษณะที่สำคัญของการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน^๒ ได้แก่

๑. ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้อย่างแท้จริง
๒. การเรียนเกิดจากกลุ่มผู้เรียนที่มีขนาดเล็ก
๓. ผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) หรือผู้ให้คำแนะนำ (Guide)
๔. ใช้ปัญหาเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้
๕. ปัญหาที่ใช้มีลักษณะคลุมเครือ ไม่ชัดเจน ปัญหาหนึ่งปัญหา อาจมีคำตอบหรือแก้ไขได้หลายทาง (Ill-Structured Problem)
๖. ผู้เรียนแก้ไขปัญหาโดยการแสวงหาข้อมูลใหม่ๆด้วยตนเอง (Self-directed Learning)
๗. ประเมินผลจากสถานการณ์จริง โดยดูจากความสามารถในการปฏิบัติ (Authentic Assessment)

ดังนั้น การนำวิธีการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน มาช่วยในการจัดการเรียนรู้รายวิชา ภาษากับการสื่อสาร จึงมีส่วนสำคัญต่อกระตุ้นกระบวนการของนิสิตให้เกิดความกระตือรือร้น และใส่ใจต่อการศึกษาค้นคว้ามากยิ่งขึ้น งานวิจัยนี้จึงเกิดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน และค้นหา

^๑Gijsselaers, W.H., *Connecting Problem-Based Practices with Educational Theory*, (San Francisco : Jossey-Bass. 1996), p. 13.

^๒มณฑรา ธรรมบุญย์, “การพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้โดยใช้ PBL (Problem-Based Learning)”, *วิชาการ*, (๒ (กุมภาพันธ์), ๒๕๕๕, หน้า ๑๑-๑๗.

วิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมต่อการพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยโดยตรง เพื่อนำไปสู่การลดช่องว่างทางการเรียนรู้ระหว่างนิสิตกับครูอาจารย์ ทั้งนี้โดยอาศัยกลไกการเรียนรู้ในสังคมยุคใหม่เป็นตัวกระตุ้น และช่วยขับเคลื่อนกระบวนการเรียนรู้จนนำไปสู่การบูรณาการทางความรู้ที่สมบูรณ์ในอนาคต

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- ๑) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการเรียนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน
- ๒) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อการเรียนการสอนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน

๑.๓ สมมติฐานของการวิจัย

- ๑) นิสิตที่ได้รับเรียนรู้ในรายวิชาภาษากับการสื่อสาร ซึ่งจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
- ๒) นิสิตที่ได้รับเรียนรู้ในรายวิชาภาษากับการสื่อสาร ซึ่งจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ๘๐/๘๐
- ๓) นิสิตได้รับเรียนรู้ในรายวิชาภาษากับการสื่อสาร ซึ่งจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

๑.๔ ขอบเขตการวิจัย

๑.๔.๑ กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ส่วนกลาง ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่ายแบบยกชั้น จำนวน ๓๐ รูป/คน

๑.๔.๒ ขอบเขตเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เนื้อหาในการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานตามแนวคิด ตามรายวิชาภาษากับการสื่อสาร รหัสวิชา ๐๐๐ ๑๑๔ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต เรื่อง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาไทย เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

๑.๔.๓ ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๓ ใช้เวลาในการวิจัย จำนวน ๑๒ ชั่วโมง

๑.๔.๔ ตัวแปรที่ศึกษา มีดังนี้

๑) **ตัวแปรต้น** คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ตามรายวิชาภาษากับการสื่อสาร

๒) **ตัวแปรตาม** คือ

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

๒. ความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning /PBL)

๑.๕ นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

๑.๕.๑ รายวิชาภาษากับการสื่อสาร (Language and Communication)

รายวิชาภาษากับการสื่อสาร (Language and Communication) หมายถึง รายวิชาที่จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรพุทธศตวรรษที่ ๒๕ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป รหัสวิชา ๐๐๐ ๑๑๔ หน่วยกิตที่ศึกษา ๒ หน่วยกิต มีเนื้อหาวิชา ดังนี้

ศึกษาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษากับการสื่อสาร การฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทย เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การฟัง การจับสาระของเรื่อง มารยาทในการฟัง การพูด การสนทนา บรรยาย อภิปราย มารยาทในการพูด การอ่านคำร้อยแก้ว คำร้อยกรอง อ่านประกาศ แถลงการณ์ การเขียนจดหมาย ย่อความ เรียงความ โวหารต่างๆ และศึกษาระเบียบงานสารบรรณ

หัวข้อย่อยที่ศึกษาในรายวิชา ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทย เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

๑.๕.๒ การเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning /PBL)

การเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning /PBL) หมายถึง การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะเฝ้าหาความรู้เพื่อแก้ปัญหา โดยเน้นผู้เรียนเป็นผู้ตัดสินใจในสิ่งที่ต้องการแสวงหาความรู้ และรู้จักการทำงานร่วมกันเป็นทีมภายในกลุ่มผู้เรียน โดยผู้สอนมีส่วนร่วมน้อยที่สุด ซึ่งการเรียนรู้จากปัญหาอาจเป็นสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นในขณะนั้น

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน จึงเป็นกระบวนการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบและมีหลักการเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด มีการตั้งสมมติฐาน ค้นหาเหตุและกลไกของการเกิดปัญหานั้น ค้นคว้าความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับปัญหา เพื่อจะนำไปสู่การแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ การเรียนรู้แบบนี้ผู้เรียนอาจจะไม่มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ มาก่อน แต่อาจใช้ความรู้ที่ผู้เรียนมีอยู่เดิมหรือเคยเรียนมาเป็นองค์ประกอบในการเชื่อมโยงความรู้

๑.๕.๓ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนสอบปลายภาคของนิสิตในรายวิชาภาษากับการสื่อสาร เรื่อง การฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งวัดได้จากการตอบแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบปรนัย ๔ ตัวเลือก โดยวัดความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า มีรายละเอียด ดังนี้

๑) ความจำ หมายถึง ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้มาแล้ว

๒) ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการอธิบายความหมาย การตีความ จากความรู้ที่เรียนมา

๓) การนำไปใช้ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ และวิธีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

๔) การวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการจำแนกแยกแยะ จับประเด็น จากความรู้ที่เรียนมา

๕) การสังเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการผนวกหรือผสมผสานความรู้ที่เรียนมา จนเกิดองค์ความรู้ใหม่

๖) การประเมินค่า หมายถึง ความสามารถในการทดสอบ ตรวจสอบหรือสอบทานความรู้จากที่เรียนมา

๑.๕.๔ ความพึงพอใจของนิสิต

ความพึงพอใจของนิสิต หมายถึง ความรู้สึกที่ดีของนิสิตที่มีต่อการเรียนการสอนรายวิชาภาษากับการสื่อสารแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning /PBL) ทั้งในด้าน

๑.๕.๕ ใจหายปัญหา

ใจหายปัญหา หมายถึง ข้อมูลเนื้อหาในเชิงวิชาการที่สอดคล้องกับประเด็นการเรียนรู้ตามหัวข้อย่อยที่ศึกษา เรื่อง การฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทย เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ที่ยังไม่รู้คำตอบ ซึ่งผู้เรียนต้องใช้กระบวนการต่างๆ ในการวิเคราะห์ปัญหาอย่างเป็นระบบ ทั้งนี้ต้องดำเนินการภายใต้สถานการณ์ที่กำหนดไว้

๑.๕.๖ ประสิทธิภาพของการเรียน หมายถึง ความสำเร็จของนิสิตซึ่งเป็นไปตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ ได้แก่ ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้รายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์การวัดประสิทธิภาพ ๘๐/๘๐ ประสิทธิภาพของการเรียนการสอนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานก่อนเรียนและหลังเรียน ทั้งนี้รวมถึงประสิทธิภาพของอาจารย์ผู้สอนที่สามารถใช้ความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อโน้มน้าวให้นิสิตปฏิบัติงานให้เกิดผลตามเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้

๑.๖ ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

๑) ได้ทราบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน

๒) นิสิตที่ได้รับการเรียนรู้รายวิชาภาษากับการสื่อสาร ซึ่งจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ ๘๐/๘๐

๓) นำผลสัมฤทธิ์ทางเรียนที่ได้ไปพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ

๔) เสริมสร้างการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ด้วยรูปแบบการสอนที่ช่วยให้ นิสิตสามารถบูรณาการความรู้ได้ด้วยตนเอง